

Septuagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Septuagésimasöndagen

Guds oförskyllda nåd – vingårdsarbetarnas söndag

2 Mos. 17:1-7; 1 Kor. 9:24 - 10: 5; Matt. 20:1-16; Ps. 18:2-3, 28-30, 33, 49-50

Septuagésimasöndagen indikerar att det är sjuttio dagar till Herrens påsk och vi idag går in i förfastan. Förfastan ger oss tid till förberedelse; tid att ställa in oss på den kommande Stora Fastan. All träning tarvar uppvärmning, och fastan är, i sanning, träning för oss; träning i ödmjukhet och att ytterligare växa i Anden genom bön, fasta och givande.

Söndagens texter, inte minst den helige aposteln Paulus ord, tjänar väl till att styra in såväl hjärta som tankar på vad vi nu förbereder oss inför. Han säger att alla som tävlar i jordiska grenar söker vinna en segerkrans som vissnar. Men vi; vi är lovade en segerkrans som aldrig vissnar. Oavsett vad vi i livet strävar mot; sträcker oss till, så kräver det disciplin. Det kräver träning. Och nu, om inte förr, börjar uppvärmningen.

*

Systrar och bröder, det finns ingen kö till paradiset. Gud har inget väntrum med nummerlappar – Han tar emot och botar alla som vill, samtidigt.

Gud, vår Skapare, vill att alla människor fullkomnas, ja blir det Han skapade oss att bli; heliggjorda. Därför kallar Han oss, var och en, till sitt rike. Och han gör det gång på gång. Oförtröttligt.

Detta är vad han gör i dagens Evangelium: Han kom tidigt och Han kom i tredje, sjätte och nionde timmen. Ja, han kom till och med i elfte timmen för att kalla människor att leva och arbeta i vingården. Inte för att vi skulle vara värdiga utan för att Gud älskar oss.

Förra söndagen handlade om hur Jesus skapar tro och predikan då tog upp en aspekt av det radikalt nya som vår Herre förkunnade, nämligen förlåtelsen. Och för att fullt ut förstå detta måste vi anstränga oss till det yttersta. Gud förlåter och han förlåter alla som bekänner och omvänder sig.

Att förstå innebörden av den oförskyllda nåden – alltså den nåd ingen av oss förtjänar men ändå ges – innebär också att vi måste gå utanför oss själva och våra invanda tankars gränser. För vi är så fullmatade med belöningssystem, med meritänkande, med turordningsregler, med kölappar. Därav är vi också uppmärksamma på människor som går före i kön och hur andra tycks skapa sig favörer. Men detta är en jämförelsens tyranni, grundad i avund. Och avund är högmodets dotter; ett onskans vapen som används för att hålla oss borta från vägen till räddning och fullkomning.

Septuagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Jesu ord om att de sista skall bli de första syftar på hur de som tidigt svarade Ja på kallelsen till vingården, inte kunde glädjas med sina medmänniskor som också förstod, fast senare. De hade alltså ändå inte förstått hur Guds nåd verkar; de hade upplevt sig få låga nummer i kön till räddning. Och tänk; det var avund som fick dem att falla på målsnöret.

Till Guds rike finns ingen kö. Alla är vi kallade på samma grund; som Guds skapelser.

Vi har alla en stund på jorden. Det är den tid vi prövas och det är den tid vi har på oss att säga ja. När vi hör eller uppfattar kallelsen har vi att tacka Ja eller Nej. Vi svarar utefter den fria viljan, som också är given av Gud. Svaret – oavsett vilket – för med sig konsekvenser – trons konsekvenser.

Det spelar ingen roll när i livet; om det sker vid tredje, sjätte eller nionde timmen. Eller om det är i elfte timmen man lyssnar till kallelsen och säger Ja. Samtidigt är det ingen av oss som vet när elfte timmen infaller.

Vingårdsarbetarna på torget, som det berättas om i Evangeliet, nåddes av kallelsen att arbeta i vingården, d v s att leva ett kristet liv. Vissa sade Ja tidigt, andra vid tredje, sjätte eller nionde timmen. Andra väntade till elfte timmen.

Vad fick dem att säga nej till lönen som erbjöds? De såg till annat; sådant som tillhör världen. De var fyllda med världsliga bekymmer, tankar på pengar, positioner, politik, nöjen.

Situationen är inte mycket annorlunda idag. Vad får människor i vår tid att tacka Nej? Om de ens hör kallelsen i allt brus och buller; vad får dem att tacka Nej till nåden? Är det känslan av att vara ovärdig? Eller kan det vara annat? Kan det bero på jordiska omsorger, sådant som tillhör världen: pengar, positioner, politik och nöjen? Det är de egna tankarna; den egna viljan som får styra. Det är, åter igen, högmodet, som tillåts härska.

Oavsett när i livet; tidigt eller sent – kanske i elfte timmen – vi väljer att leva i ljuset av Sanningen och arbeta i Guds vingård, är lönen den samma. För i Guds ögon finns inga utmärkelser för lång och trogen tjänst. Det enda som är avgörande för oss är att vi under vår tid här på jorden säger Ja och lever i daglig omvändelse. I Guds ögon finns inga löneförhandlingar – lönen är nåd; lönen är det eviga livet; den segerns krans som aldrig vissnar.

Budskapet idag, då vi värmer upp inför den Stora Fastans utmanande träning, är att arbeta med sig själv; jobba på sin egen helgelse. Att inte jämföra sig med andra men väl glädjas över att andra också strävar och sträcker sig mot segerns krans.